

Prezidentas Tomas S. Monsonas

Pasirinkimai

Visada pasirinkime sunkesnį, bet teisingą kelią užuot pasirinkę lengvesnį neteisingą.

Broliai ir seserys, šiandien, prieš pradėdamas savo oficialią kalbą, norėčiau pranešti apie keturias naujas šventyklas, kurios per artimiausius mėnesius ir metus bus pastatytos šiose vietose: Kite, Ekvadore; Hararėje, Zimbabvėje; Beleme, Brazilijoje; Limoje, Peru (antroji šventykla ten).

Kai 1963 metais tapau Dvylikos Apaštalų Kворumo nariu, visoje Bažnyčioje buvo 12 veikiančių šventyklų. Po Provo Centro šventyklos pašventinimo prieš porą savaitių, dabar visame pasaulyje yra 150 veikiančių šventyklų. Esame nepaprastai dėkingi už palaiminimus, kuriuos gauname šiuose šventuose namuose.

Dabar, broliai ir seserys, esu labai dėkingas, kad šį rytą galiu su jumis pasidalinti keliomis mintimis.

Pastaruju metu mažčiau apie pasirinkimus. Yra pasakyta, kad kaip istorijos durys taip ir žmonių gyvenimai sukinėjasi ant mažų vyrių. Nuo mūsų pasirinkimų priklauso mūsų likimas.

Kai palikome savo ikimirtinąjį būvį ir įžengėme į mirtingąjį

gyvenimą, kartu atsinešėme ir valios laisvės dovaną. Mūsų tikslas yra pasiekti celestialinę šlovę, o mūsų pasirinkimai didžia dalimi nulems, ar pasieksime savo tikslą, ar ne.

Dauguma iš jūsų žinote klasika tapusios Liuiso Kerolio knygos *Alisa stebuklų šalyje* pagrindinę veikėją Alisą. Turbūt prisimenate, kad ji prieina kryžkele, kur kelias išsišakoja dviem priešingomis kryptimis. Jai svarstant, kuriuo keliu pasukti, pasirodo Češyro katinas, kurio Alisa klausia: „Kuriuo keliu turėčiau eiti?“

Katinas atsako, jog tai priklauso nuo to, kur nori patekti: „Jei nežinai, kur nori patekti, tuomet nesvarbu, kuriuo keliu eisi.“¹

Skirtingai nuo Alisos mes žinome, kur norime patekti, tad *yra svarbu*, kuriuo keliu eisime, nes kelias, kuriuo eisime šiame gyvenime, nuves į mūsų paskyrimo vietą kitame gyvenime.

Tad pasirinkime ugdyti savyje didį ir galingą tikėjimą, kuris bus mūsų stipriausias skydas nuo priešininko kėslių, – tikrą tikėjimą, tokį tikėjimą, kuris palaikys mus ir sustiprins

mūsų norą rinktis, kas teisu. Be tokio tikėjimo toli nenueisime. Su juo mes galime pasiekti savo tikslus.

Nors turime rinktis išmintingai, kartais pasirinkime kvailai. Gelbėtojo parūpinta atgailos dovana suteikia mums galimybę pakoreguoti savo kurso nustatymus, kad galėtume sugrįžti į kelią, nuvesiantį mus į celestialinę šlovę, kurios siekiame.

Tad likime drąsūs – nesileiskime į kompromisus. Visada pasirinkime sunkesnį, bet teisingą kelią užuot pasirinkę lengvesnį neteisingą.

Kasdien apmąstydami priimamus savo gyvenimo sprendimus – rinktis tą ar aną – teisingai nuspręsimė pasirinkdami Kristų.

Kad visada taip ir būtų – to nuoširdžiai ir nuolankiai meldžiu Jėzaus Kristaus, mūsų Viešpaties ir Gelbėtojo vardu, amen.

IŠNAŠOS

1. Žr. Lewis Carroll, *Alisa stebuklų šalyje* (1898 m.), 79 p.

Mūsų laikų mokymai

Nuo 2016 m. gegužės iki 2016 m. spalio mėn. ketvirtų sekmadienių Melchizedeko kunigystės ir Paramos bendrijos pamokoms reikia ruošti pagal 2016 m. balandžio mėn. visuotinės konferencijos kalbas. 2016 m. spalio mėnesį galima ruošti pagal balandžio arba spalio visuotinių konferencijų kalbas. Kalbas turi parinkti kuolo ar apygardos prezidentai arba šią atsakomybę jie gali pavesti vyskupams ar skyrių prezidentams.

Konferencijos kalbas (įvairiomis kalbomis) galite rasti internete adresu conference.lds.org.

Prezidentas Dyteris F. Uchtdorfas

Antrasis patarėjas Pirmojoje Prezidentūroje

Jis užsidės jus ant pečių ir parneš namo

Kaip Gerasis Ganytojas suranda savo paklydusias avis, taip Jis ras ir jus, jei tik širdimi šauksitės pasaulio Gelbėtojo.

Vienas baisiausių mano vaikystės prisiminimų prasideda mane pažadinančiu oro pavojaus sirenų kauksmu tolumoje. Netrukus pasigirsta propelerių ūžimas ir gausmas, vis garsėjantis, kol net oras pradeda virpėti. Gerai savo motinos išmokyti, mes, vaikai, pagriebiame savo krepšius ir bėgame įkalnėn, kur yra priešlėktuvinė slėptuvė. Mums beskubant aklinoje nakties tamsoje iš dangaus krenta žalios ir baltos signalinės raketos, paženklindamos taikinius bombonešiams. Gana keista, kad visi vadina šias signalines raketas Kalėdų eglutėmis.

Man ketveri metai, ir aš matau kariaujančią pasaulį.

Drezdenas

Mano šeima gyveno netoli Drezdeno miesto. Gyvenę ten turbūt matė tūkstantį kartų daugiau nei aš. Tūkstančių tonų sprogmenų sukelti didžiuliai gaisrai nusiaubė Drezdeną, sunaikindami daugiau nei 90 procentų miesto ir po savęs palikdami tik nuolaužas bei pelenus.

Labai greitai kažkada „Brangenybių dėžute“ praminto miesto nebeliko. Vokiečių rašytojas Erichas Kestneris taip aprašė tą sunaikinimą: „Tūkstantį metų buvo kuriamas jo grožis, per vieną naktį jis buvo visiškai sunaikintas.“¹ Vaikystėje negalėjau įsivaizduoti, kad mūsų pačių tautos pradėto karo sukeltas sunaikinimas kažkada bus įveiktas. Mus supantis pasaulis atrodė visiškai beviltiškas ir be jokios ateities.

Praeitais metais turėjau progą dar kartą apsilankyti Drezdene. Po karo praėjus septyniasdešimčiai metų miestas vėl yra tapęs „Brangenybių dėžute“. Griuvėsiai sutvarkyti, o miestas atstatytas ir netgi pagerintas.

Lankydamasis mačiau nuostabią liuteronų bažnyčią Frauenkirche, Dievo Motinos bažnyčią. Ji pastatyta XVI-II amžiuje ir buvo viena iš spindinčių Drezdeno brangenybių, bet karas pavertė ją nuolaužų krūva. Tokia ji išliko daugelį metų, kol galiausiai buvo nuspresta atstatyti Frauenkirche.

Sunaikintosios bažnyčios akmenys buvo išsaugoti, surūšiuoti ir, jei

įmanoma, panaudoti atstatymo metu. Šiais laikais tie nuo ugnies pajuodę akmenys atrodo tarsi randai išorinėse sienose. Šie „randai“ ne tik primena, ką šis pastatas patyrė karo metu, bet taip pat įamžina viltį, puikiai simboliizuodami žmogaus gebėjimą iš pelenų sukurti naują gyvenimą.

Mąstydamas apie Drezdeno istoriją ir žavėdamasis sumanumu bei ryžtu, kurie atstatė tai, kas buvo visiškai sunaikinta, jutau malonią Šventosios Dvasios įtaką. Pagalvojau, kad jei žmogus gali iš griuvėsių, nuolaužų ir sugriauto miesto likučių atstatyti įspūdingą pastatą, kylantį link dangaus, mūsų Visagalis Tėvas tikrai turi kur kas daugiau galios atstatyti Savo puolusius, patyrusius sunkumus ar paklydusius vaikus.

Nesvarbu, jei atrodo, kad mūsų gyvenimas visiškai žlugęs. Nesvarbu, kokio raudonumo yra mūsų nuodėmės, koks baisus mūsų kartėlis, kokios vienišos, apleistos ar sudužusios mūsų širdys. Atstatyti gali būti netgi tie, kurie neturi vilties, kurie gyvena neviltyje, kurie prarado pasitikėjimą, dorą ar nusigrėžė nuo Dievo. Išskyrus retus pražūtis sūnų atvejus, nėra gyvenimo, kuris būtų taip žlugęs, kad jo nebūtų galima atstatyti.

Džiugi Evangelijos žinia yra tokia: dėl amžino laimės plano, kurį parūpino mūsų mylintis Dangiškasis Tėvas, ir per beribę Jėzaus Kristaus auką ne tik galime būti išpirkti iš savo nuopuolio būsenos ir atstatyti į tyrumą, bet taip pat galime peržengti mirtingosios vaizduotės ribas ir tapti amžinojo gyvenimo paveldėtojais bei neapsakomos Dievo šlovės dalininkais.

Palyginimas apie paklydusią avį

Gelbėtojo tarnystės metu tuometiniai religiniai vadovai nepritarė tam, kad Jėzus leido laiką su žmonėmis, kuriuos jie vadino „nusidėjėliais“.

Galbūt jiems atrodė, kad Jis toleravo ar net pateisino nuodėmingą elgesį. Galbūt jie manė, kad nusidėjėliams atgailauti geriausiai padeda smerkimas, pašaipos ir gėdinimas.

Kai Gelbėtojas suvokė, ką mano fariziejai ir Rašto aiškintojai, Jis papasakojo istoriją:

„Kas iš jūsų, turėdamas šimtą avių ir vienai nuklydus, nepalieka dykumoje devyniasdešimt devynių ir neieško pražuvusios, kolei suranda?“

Radęs su džiaugsmu dedasi ją ant pečių.²

Daugelį šimtmečių šis palyginimas tradiciškai buvo suprantamas kaip kvietimas mums veikti parvedant prapuolusias avis ir ištiesiant pagalbos ranką tiems, kurie paklydo. Žinoma, tai tinkamas aiškinimas, tačiau galvoju, ar čia neslypi kas daugiau.

Gal Jėzaus tikslas visų pirma buvo pamokyti apie Gerojo Ganytojo darbą?

Gal Jis liudijo apie Dievo meilę Savo neklusniems vaikams?

Gal Gelbėtojas tuo norėjo pasakyti, kad Dievas gerai žino tuos, kurie paklydo, ir Jis suras juos, išties jiems Savo ranką ir išgelbės juos?

Jei taip, ką avis turi daryti, kad nusipelnytų dieviškos pagalbos?

Ar aviai reikia mokėti naudotis sudėtingu sekstantu, kad nustatytų savo koordinatas? Ar jai reikia mokėti naudotis navigacijos sistema, kad rastų savo buvimo vietą? Ar ji privalo sugebėti sukurti programėlę, kuri iškviečia pagalbą? Ar aviai reikia rėmėjo pritarimo, kad Gerasis Ganytojas ateitų jai į pagalbą?

Ne. Tikrai ne! Avis verta dieviško išgelbėjimo vien todėl, kad ją myli Gerasis Ganytojas.

Palyginimas apie paklydusią avį man yra viena iš labiausiai viltį teikiančių Raštų ištraukų.

Mūsų Gelbėtojas, Gerasis Ganytojas, pažįsta ir myli mus. Jis pažįsta ir myli jus.

Jis žino, kada paklystate, ir Jis žino, kur esate. Jis žino jūsų širdgėlą. Jūsų tylius maldavimus. Jūsų baimes. Jūsų ašaras.

Nesvarbu, kodėl paklydote – dėl savo pačių prastų sprendimų ar dėl jums nepavaldžių aplinkybių.

Svarbiausia tai, kad esate Jo vaikas. Ir Jis jus myli. Jis myli savo vaikus.

Kadangi Jis jus myli, Jis suras jus. Jis su džiaugsmu užsidės jus ant pečių. Ir pargabens jus namo Jis visiems sakys: „Džiaukitės drauge su manimi! Radau savo pražuvėlę avį!“³

Ką turime daryti?

Gal pagalvojote, kad čia kažkokia gudrybė? Tikrai turiu kažką padaryti, ne vien tik laukti išgelbėjimo.

Nors mūsų mylintis Tėvas nori, kad visi Jo vaikai sugrįžtų pas Jį, Jis nei vieno per prievartą nevarys į dangų.⁴ Dievas mūsų negelbės prieš mūsų valią.

Taigi, ką mes turime daryti?

Jo kvietimas paprastas:

„Grįžkite pas mane.“⁵

„Ateikite pas mane.“⁶

„Artinkitės prie manęs, ir aš artinsiuos prie jūsų.“⁷

Taip parodome Jam, kad norime būti išgelbėti.

Tam reikia trupučio tikėjimo. Bet nenusiminkite. Jei dabar negalite sutelkti tikėjimo, pradėkite nuo vilties.

Jei negalite pasakyti, jog žinote, kad Dievas yra, galite viltis, kad Jis yra. Galite norėti tikėti.⁸ Pradžiai to pakanka.

Tada veikdami pagal tą viltį kreipkitės į Dangiškąjį Tėvą. Dievas parodys jums Savo meilę ir pradės išgelbėjimo bei keitimo darbą.

Po kurio laiko savo gyvenime atpažinsite Jo ranką. Jausite Jo meilę. O noras vaikščioti Jo šviesoje ir eiti Jo keliu augs sulig kiekvienu tikėjimo žingsniu.

Šiuos tikėjimo žingsnius vadiname „paklusnumu“.

Šiais laikais tai nepopuliarus žodis. Jėzaus Kristaus Evangelijoje paklusnumas yra svarbi sąvoka, nes žinome, „kad per Kristaus apmokėjimą

visa žmonija gali būti išgelbėta per paklusnumą evangelijos įstatymams ir apeigoms“.⁹

Stiprėjant mūsų tikėjimui turi stiprėti ir mūsų ištikimybė. Pradžioje citavau vokiečių rašytoją, kuris sielojosi dėl Drezdeno sunaikinimo. Jis taip pat parašė frazę: „Es gibt nichts Gutes, ausser: Man tut es.“ Jei kas nesupranta celestialinės kalbos, tai verčiama taip: „Gėrio nebus, jei tu jo nesukursi.“¹⁰

Visi galime labai išraiškiai kalbėti apie dvasinius dalykus. Galime padaryti įspūdi žmonėms intelektualiai su įžvalga aiškindami religines temas. Galime pompastiškai kalbėti apie religiją ir „svajot jau apie palaimas dangaus“.¹¹ Bet jei mūsų tikėjimas nekeičia gyvenimo būdo – jei mūsų įsitikinimai neveikia kasdienių sprendimų – tai mūsų religija tuščia, o tikėjimas gal ir gyvas, bet tikrai ne sveikas, ir jam gresia pavojus galiausiai mirti.¹²

Paklusnumas – tai tikėjimo gyvybinės jėgos šaltinis. Būtent paklusnumu pripildome savo sielą šviesos.

Bet manau, kad kartais paklusnumą suprantame neteisingai. Galime patį paklusnumą laikyti galutiniu tikslu, o ne priemone tikslui pasiekti. Arba galime metaforiškai paklusnumo kūju daužyti geležinį įsakymų priekalą vis pakaitindami ir smūgiuodami, kad perkaltume tuos, kuriuos mylime, į šventesnę, dangišką kūrinių.

Be abejonės, kartais reikia griežto kvietimo atgailauti. Žinoma, yra tokių, kuriuos tik taip galima paveikti.

Bet galbūt paaiškinti, kodėl paklusnume Dievo įsakymams, gali kitas palyginimas. Gal paklusnumas nėra vien tik lankstymo, vartymo ir kalimo procesas, kurio metu mūsų sielos tampa tuo, kuo nesame. Greičiau tai procesas, kurio pagalba atrandame, iš ko tikrai esame padaryti.

Mus sukūrė Visagalis Dievas. Jis yra mūsų Dangiškasis Tėvas. Tiesiogine prasme esame Jo vaikai. Mes padaryti iš dieviškos, brangiausios ir išstobulintos materijos, taigi turime savyje dieviškumo elementų.

Tačiau čia žemėje mūsų mintis ir veiksmus neigiamai veikia tai, kas sugadinta, nešventa ir netyra. Pasaulio nešvarumai ir purvas sutepa mūsų sielas, dėl ko tampa sunku atpažinti ir prisiminti savo tikrąją prigimtį ir tikslą.

Bet visa tai negali pakeisti to, kas esame iš tikrųjų. Mūsų prigimties esminis dieviškumas išlieka. Ir tą akimirką, kai nusprendžiame atgręžti savo širdis į mūsų mylimą Gelbėtoją ir žengti mokinystės keliu, įvyksta stebuklas. Dievo meilė pripildo mūsų širdis, tiesos šviesa pripildo mūsų protus, palaiptinui prarandame norą nusidėti ir daugiau nebenorime vaikščioti tamsoje.¹³

Paklusnumą imame laikyti ne bausme, o išlaisvinančiu keliu į savo dieviškąją lemtį. Ir pamažu šios žemės sugedimas, nešvarumai bei apribojimai ima nykti. Galiausiai mumyse atsiskleidžia neįkainojama, amžina dangiškos esybės dvasia, o gėrio švytėjimas tampa mūsų prigimtimi.

Esate verti išgelbėjimo

Brangūs mano broliai ir seserys, brangūs mano draugai, liudiju, kad Dievas mato mus tokius, kokie iš tikrųjų esame, ir Jis laiko mus vertais išgelbėjimo.

Galbūt jaučiate, kad jūsų gyvenimas sugriautas. Galbūt nusidėjote. Galbūt bijote, pykstate, sielvartaujate, ar jus kamuoja dvejones. Bet kaip Gerasis Ganytojas suranda savo paklydusias avis, taip Jis ras ir jus, jei tik širdimi šauksitės pasaulio Gelbėtojo.

Jis išgelbės jus.

Jis pakels ir užsidės jus ant pečių.

Jis parneš jus namo.

Jei mirtingųjų rankos gali nuolaužas ir griuvėsius paversti nuostabiais garbinimo namais, tai galime būti tikri, kad mūsų mylintis Dangiškasis Tėvas gali mus atstatyti ir tai padarys. Jo planas yra padaryti mus daug didingesnius nei buvome, daug

didingesnius nei galime įsivaizduoti. Sulig kiekvienu tikėjimo žingsniu mokinystės kelyje palaiptinui tampame amžinosios šlovės ir beribio džiaugsmo esybėmis, kuriomis mums ir skirta tapti.

Tai liudiju, nuolankiai to meldžiu ir laiminu jus šventu mūsų Mokytojo, Jėzaus Kristaus vardu, amen.

IŠNAŠOS

1. Žr. Erich Kästner, *Als ich ein kleiner Junge war* (1996), 51–52.
2. Luko 15:4–5.
3. Luko 15:6.
4. Žr. "Know This, That Every Soul Is Free," {33}Hymns,{34} no. 240.
5. Joelio 2:12.
6. Mato 11:28.
7. Doktrinos ir Sandorų 88:63.
8. Žr. Almos 32:27.
9. Tikėjimo Teiginiai 1:3.
10. Erich Kästner, *Es gibt nichts Gutes, ausser: Man tut es* (1950).
11. „Ar šiandieną ką gero kam padariau?“ *Giesmės*, Nr. 125.
12. Žr. Jokūbo 2:26.
13. Žr. Jono 8:12.